ПАМ'ЯТАЙМО МИНУЛЕ -
200-річчя
НЕЗАЛЕЖНОСТИ ЗСА
100-річчя
АМЕРИКАНСЬКОЇ УКРАЇНИ
—БУДУЙМО МАЙБУТНЄ

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXIII. Ч. 118. TWO SECTIONS (SECTION 1) ЦЕНТІВ 25 CENTS ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СУБОТА, 26-го ЧЕРВНЯ (JUNE) 1976 No. 118. VOL. LXXXIII.

УКРАЇНЦІ ЦІЄЇ СУБОТИ „ПОХОДОМ ВОЛІ" У ВАШІНГТОНІ ПРИВІТАЮТЬ ЗСА В 200-ЛІТТЯ ЇХ НЕЗАЛЕЖНОСТИ ТА В 100-ЛІТТЯ СВОГО ВКЛАДУ В ЇХ РІСТ І РОЗВИТОК ПРИГАДАЮТЬ, ЩО УКРАЇНА ВСЕ ЩЕ ЖДЕ НА „СВОГО ВАШІНГТОНА З ЙОГО ПРАВЕДНИМ ЗАКОНОМ". ЕЛІОТ РІЧАРДСОН, ОДИН З НАЙДОСТОЙНІШИХ ДЕРЖАВНИХ МУЖІВ СУЧАСНОЇ АМЕРИКИ, РЕПРЕЗЕНТУВАТИМЕ НА МАНІФЕСТАЦІЇ ПРЕЗИДЕНТА І УРЯД КРАЇНИ

ПОВІДОМЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОГО ЕВХАРИСТІЙНОГО КОМІТЕТУ

Філядельфія, Па. — Український Евхаристійний Комітет Філядельфійської Митрополії повідомляє, що в дні 24-го червня 1976 р. Преосвященний Владика Василь Лостен, Апостольський Адміністратор Філядельфійської Архипархії одержав листа від Блаженнішого Кир Иосифа, в якому Його Блаженство повідомляє про труднощі з приїздом на 41-й Міжнародний Евхаристійний Конгрес до Філядельфії.

Владика Василь Лостен і Український Евхаристійний Комітет доложать усіх старань та звернуться до урядових компетентних чинників про полагодження цієї справи.

Українець здобув першу нагороду

Атлантик Сіті, Н.Дж. (ар). — В суботу й неділю 19 і 20-го червня ц. р. відбулась тут на морській, дерев'яній променаді т. зв. „бордвок" чергова, 16-та вже Національна виставка образотворчого мистецтва і різьби. У виставці взяло участь 30 мистців - професіоналістів з різних стейтів ЗСА і з Канади. На понад 300 мистців було всього трьох українців. Два роджені вже в ЗСА зі знанням кількох слів по-українськи. Все ж один з них, мистець Іван Войтик з дружиною Анною, на питання, чи він поляк, відповів, що він українець, а батьки його походять з Київщини. Мистець Павло Ванчак з Коннектикат окреслив своїх батьків „рутенцями з Галіції". Але після дискусії признався, що він почуває себе українцем і гордий, що українець дістав першу нагороду в ділянці акварель.

Третій український мистець, маляр Борис Буцький з околиць Клівленду, уродженець Києва, що з батьками молодим ще хлопцем приїхав до ЗСА, говорив прекрасною українською мовою. Він й одержав на цій виставці першу нагороду в ділянці акварель. Свої мистецькі студії закінчив у Клівленді і в цій околиці проживає з родиною і працює мистцем в промисловій компанії.

За 16 років мистецьких виставок в Атлантик Сіті українці два рази здобули найвищу нагороду т. зв. „Ґренд Прайс" (подорож до Европи і два тижні побуту в мистецьких центрах Европи), а теж грошеві нагороди в різних ділянках малярського і різьбарського мистецтва.

Д-р Душник візьме участь в науковій конференції

Ню Йорк, Н. И. — Д-р Володимир Душник, редактор „Українського Квартальника", що його видає Український Конгресовий Комітет Америки, буде одним з трьох доповідачів на 14-ій Публічній Конференції, яку влаштовує Інститут для совєтських і східньо-европейських справ в Джон Карол університеті в Клівленді, Огайо.

Конференція, темою якої є: „Внутрішні труднощі Совєтського Союзу: економія, релігійні та людські права та проблема національностей", відбудеться в середу, 30-го червня 1976 р. о год. 9:30 з ранку до 2:00 по полудні, і її вестиме проф. Михайло С. Пап, директор Інституту. Д-р Пап виголосить заключне слово. Конференцію, що є вже 14-ою річною подією, відкриє о. Генрі Ф. Вінкергавер, президент університету.

Д-р Душник говоритиме на тему: „Опозиційні рухи в Совєтському Союзі", із спеціяльним узглядненням України. Професор-емерит д-р Алберт Перрі, що викладав російську цивілізацію в Колґейт університеті, говоритиме про „Совєтський економічний поступ — ціною людського життя", проф. Деніс Дж. Донн доповідатиме про „Релігійні справи в Совєтському Союзі".

Конференція відбудеться в Студентському Центрі університету.

60 юнаків і юначок бере участь у тенісовому таборі на Союзівці

Союзівка (з. с.) — Шістдесят хлопців і дівчат у віці від 12 до 18 років розпочали шостий річний тенісовий табір на цій оселі УНСоюзу в суботу, 19-го червня, відбувши вже цього дня в пополудневих годинах першу із понад 30 групових лекцій на горішніх кортах.

Цьогорічний табір маркантний тим, що в ньому бере участь рекордове число молодих тенісистів, які прибули сюди із 15 стейтів східнього побережжя і середнього заходу Америки, з переважаючою більшістю дівчат у відношенні 3:1. Табором, який триватиме до середи, 30-го червня, провадять як і в минулих роках інж. Юрій Савчак і ред. Зенон Снилик в асисті інж. Романа Ракочого, мол., а їм допомагають два молодші асистенти-таборовики Марко Чолган і Олександер Зайнінґер.

Крім практичних лекцій на кортах, програма табору включає теоретичні лекції техніки і тактики, фільми, біги, руханку, тощо. У вільні від тенісових зайнять години таборовики мають можливість вправляти інші роди спорту як плавання, відбиванку, футбол.

Молодече населення Союзівки збільшиться в суботу, 26-го червня, коли на цю оселю УНСоюзу прибудуть дівчат, у віці від 7 до 11 р., і започаткують тритижневий дитячий табір, який триватиме до суботи, 17 липня. Після дівчат, такий же дитячий табір триватиме три тижні для хлопців у цій самій віковій групі. Літню програму для молоді на Союзівці закінчать учасники тритижневих Курсів Українознавства. Союзівка ще приймає зголошення на дитячі табори і курси українознавства (тел. 914-626-5641.)

Вашінгтон. — Цієї п'ятниці, 25-го червня, в цій столиці наймогутнішої сьогодні держави світу, все вже було приготоване, включно з урядовими формальностями, до великої Української Всенародної Маніфестації та „Походу Волі", як і великого, репрезентативного концерту цієї суботи, 26-го червня, що будуть кульмінацією „Українського Тижня", який почався в понеділок, 21-го червня, відкриттям різних виставок, відбуттям наукового симпозіюм, відвідинами молоді в Білому Домі та рядом інших імпрез. Повідомлення про цей „Український Тиждень" в столиці подала АРБА, урядова Адміністрація 200-ліття Американської Революції, в своїх багатьох публікаціях.

Особисто президента Джералда Форда та його Уряд на Маніфестації та в „Поході Волі" цієї суботи репрезентуватиме — завдяки заходам д-ра Мирона Куропася, спеціяльного асистента Президента для етнічних справ — один з найдостойніших державних мужів сучасної Америки, секретар торгівлі Еліот Річардсон.

ЕЛІОТ РІЧАРДСОН

Еліот Річардсон був наменований на секретаря торгівлі президентом Фордом в листопаді минулого 1975-го року, в грудні того року Сенат затвердив цю номінацію і в лютому 1976-го року Еліот Річардсон склав присягу, як 24-ий секретар торгівлі.

Раніше, до 20-го лютого 1975 він займав пост амбасадора ЗСА в Англії. Від травня до жовтня 1973 він був генеральним прокуратором, отже міністром справедливости, а ще раніше секретарем оборони і секретарем здоров'я, виховання та доброчинности.

Еліот Річардсон народився в Бостоні 20-го липня 1920-го року. Правничі студії в Гарварді він закінчив з найвищими почестями в 1947-му році і від того часу займав видатні і найвидатніші пости насамперед в судівництві й опісля вже також в місцевій і стейтовій адміністрації, здобувши собі крайову репутацію, яка й завела його до Вашінгтону та на амбасадорські і міністеріяльні становища в уряді країни.

Секретар Річардсон одружений з Анною з дому Газард і вони мають двох синів, 21-літнього Генрі і 16-літнього Михайла та 19-літню дочку Ненсі.

Делеґація цього достойного державного мужа, як особистого репрезентанта президента Форда і його Уряду на Українській Маніфестації є без сумніву виявом належної уваги Уряду ЗСА до цієї української імпрези та до громадян, яка її влаштовує.

ЕЛІОТ РІЧАРДСОН

Відбулося перше засідання Національної Асамблеї об'єднаного В'єтнаму

Ганой. В'єтнам. — Франс Пресс інформує, що в четвер, 24-го червня ц. р., тут відбулося перше засідання Національної Асамблеї об'єднаного В'єтнаму після 30-річного поділу і війни. Асамблея, яка нараховує 492 посли, включає 249 північних і 243 південних в'єтнамців. На цьому святочному засіданні були майже всі члени Національної Асамблеї, члени Центрального Комітету урядуючої В'єтнамської Робітничої партії і уряду та важливіші функціонарі Компартії і військовики з обидвох частин В'єтнаму. Ця перша об'єднуюча форма, якій надано широкого розголсу в пресі, мала б закінчитися проголошенням спільного кабінету і нової Конституції, над якою вже від давна працює окрема підготовча комісія. Церемонія розпочалась відігранням обидвох національних гимнів — північного і південного В'єтнамів, а опісля присутні вислухали похоронного маршу, який був присвячений усім воякам, що згинули в останній війні. Нґуєн Гу То, лідер південного В'єтнаму, стояв разом на подіюмі з лідером північного В'єтнаму Труонг Чінгом. Сесія продовжуватиметься кілька днів і розглядатиме економічні й політичні справи, після вислухання звідомлення, що його складе генеральний секретар Компартії Північного В'єтна Компартії Північного В'єтнаму Лі Дуан.

Студенти України „ідуть на БАМ"

Київ. — Газета „Радянська Україна", орган ЦК Компартії України, Верховної Ради і Ради Міністрів УССР, у числі з 13-го червня ц. р. інформує про нові виїзди молоді, а головно студентів, на „новобудови Байкало - Амурської Маґістралі". В інформації говориться, що „багатотисячний студентський загін Дніпропетровська направляє своїх посланців на маґістраль віку. Одинадцять загонів з транспортного, будівельного, медичного інститутів та держуніверситету працюватимуть у нинішньому році на різних ділянках великої будови. 2.5 мільйона карбованців капіталовкладень освоять посланці студентів Дніпропетровщини".

Українці Йонкерсу концертом відзначили 200-річчя ЗСА і 100-річчя поселення

Йонкерс, Н. И. — Заходами Комітету 200-річчя Американської Незалежности та 100-річчя українського поселення в ЗСА при Відділі Українського Конґресового Комітету в Йонкерсі, тут в суботу, 12-го червня, в авдиторії Лінкольн Гайскул відбувся „Вечір пісні і танку" для відзначення цих двох знаменних річниць. У концерті взяли участь хори „Думка" і „Молода Думка" з Ню Йорку під дириґентурою Семена Комірного, солісти хору Євгенія Турянська та Євген Титла, танцювальний ансамбль Осередку СУМА в Ню Йорку „Верховинці" під мистецьким керівництвом Олега Гензи та піяністка Зорeслава Сохан. „Думці" та вокальним солістам акомпаньював на фортепіяні Джон Ван Баскірк, „Молодій Думці" Оксана Куйбіда, а „Верховинцям" — кількачленна оркестра.

Програму вечора відкрито співом американського національного гимну, що його відспівала сопрано Євгенія Турянська у супроводі фортепіяно.

Опісля короткі промови на тему 200-річчя Американської незалежности та 100-річчя українського поселення виголосили: голова Комітету Дмитро Івасютин (українською мовою) та д-р Олег Сохан (англійською). Між іншим, на концерті були приявні посадник Йонкерсу, кілька членів Міської Ради та члени стейтової леґіслятури.

Після останньої точки в програмі д-р Олег Сохан і п-і Галина Титла, в імені хору місцевої церкви св. Михаїла, вручили дириґентові С. Комірному китицю квітів і зложили подяку всім виконавцям концерту.

Концерт закінчено відспіванням українського національного гимну.

ЄРУСАЛИМ ТА ІЗРАЇЛЬ СЬОГОДНІ

Написав Юл. Мовчан

Насамперед, практична порада для тих, хто плянує тепер відвідати країни Середнього Сходу: перед тим, як їхати до Ізраїлю, їдьте спочатку до арабських країн, якщо маєте на меті також їх відвідати. Чому? А тому, що арабські урядовці вас не пустять до їх країн з пашпортом, на якому буде прибито ізраїльську державну печатку. Пояснюється це тим, що араби й досі нічого не хочуть ні чути, ні знати про те, що вже 28 років існує держава під назвою Ізраїль. І тому тим туристам, які мають пашпорти з ізраїльською печаткою, рекомендується виробляти нові пашпорти, на яких того ненависного для арабів слова „Ізраїль" ще нема. Але жиди й тут перехитрили арабів. Довідуємося, що аби не наражати туристів на згадану неприємність, замість печатки тепер їм видаються окремі папірці, які нічого не мають спільного з пашпортом і які при виїзді з Ізраїлю треба здавати прикордонним урядовцям.

Або ось ще такий, на перший погляд хоч і маловажний, але характерний щодо сучасних арабсько-ізраїльських стосунків факт. Перед тим, як ми мали виїхати з Йордану до Єрусалиму, вступаю до одного з книжкових кіосків в місті Аман (столиця Йордану) і запитую, чи не міг би я купити мапу Ізраїлю. Продавці подивилися на мене з-під лоба, а потім один з них холодно відповів: „нема такої"... Потім він мовчки поклав передімною якусь іншу мапу. Розгортаю і бачу, що на захід від Йордану великими літерами написано „Палестина". Значить, для них, арабів, існує тільки Палестина, але в жадному разі не Ізраїль! І то навіть після того, коли вони вже три рази ганебно програли війну з Ізраїлем!

Звичайно, офіційно можна не визнавати уряду якоїсь держави, можна бути з тією державою навіть у ворожих стосунках, але не пустити туриста до Сирії, Йордану чи Єгипту тільки тому, що той турист раніше відвідав Ізраїль? Це вже смішно й безглуздо... Але цей нібито дрібничковий факт є лише однією з типових рис „ментальности" сучасних арабських правителів. Може цей факт також дає часткову відповідь на питання, чому величезний арабський світ (одних тільки єгиптян нараховується понад 30 мільйонів) не може „дати ради" заледве трьом мільйонам ізраїльських жидів.

Ідучи з Йордану в напрямку Єрусалиму, впадає в очі незвичайна вбогість цієї ізраїльської, чи пак палестинської, землі. Та це ж майже суцільні пісковокам'янисті гори та пустелі, на яких тільки подекуди, по невеличких заглибинах, видніються бліденькі кущики якоїсь рослини. Один польський монах-францішкан, якого ми випадково зустріли, коли він ішов до манастиря поблизу

(Закінчення на стор. 3-ій)

МОСКВА ПРОТЕСТУЄ ПРОТИ КОМІСІЇ ЛЮДСЬКИХ ПРАВ У ВАШІНГТОНІ

Москва. — Совєтська пресова аґенція ТАСС повідомила, що посольство СССР у Вашінґтоні запротестувало в Державному департаменті ЗСА з приводу створення комісії, з участю представників уряду, якій, за інтерпретацією ТАСС, „надані незаконні функції якогось контролю над діями держав учасниць Гельсінкської конференції, по виконанню заключного акту наради з питань безпеки і співробітництва в Европі".

Як відомо, в середу, 3-го червня ц. р., президент Джералд Форд підписав законопроєкт про встановлення спеціяльної Комісії для слідкування за порушеннями людських прав, ґарантованих Гельсінкською деклярацією, що її минулого року підписали голови 33-х европейських держав, ЗСА і Канади. Підписання цього законопроєкту відбулося в Овальному бюрі президента в присутності численних законодавців, між ними конґресменки Міллісент Фенвік з Ню Джерзі і сенатора Кліффорда Кейса, авторів цього проєкту в Палаті Репрезентантів і в Сенаті, про що згадувалось у „Свободі" з 17-го червня.

Це пуступування американського уряду не подобалось порушникам Гельсінкської декларації і вони кажуть, що „створення такого роду комісії є по суті спробою американської сторони присвоїти собі право свавільно, в односторонньому порядку трактувати Заключний акт і на цій підставі судити про виконання його положень іншими державами - учасницями. Це суперечить принципові, — говориться далі в повідомленні ТАСС, — невтручання у внутрішні справи держав — одному з основоположних принципів міжнародного права, закріплених у самому Заключному акті". В совєтському протесті також говориться, „що будь - які спроби вип'ячувати одні положення Заключного акта на шкоду іншим його положенням вели б до порушення досягнутого балансу домовленостей".

Група для слідкування за дотриманням Гельсінкського договору в СССР проголошує заяву

Ню Йорк. — Комітет оборони совєтських політичних в'язнів інформує:

В травні 1976 р. в Москві створено Групу для слідкування за дотриманням Гельсінкського договору в СССР під проводом відомого громадського діяча, проф. Ю. Орлова. Група випустила текст своєї першої заяви, в якій сказано, що основною ціллю групи є інформувати всіх голів держав, котрі підписали Гелсінкський договір про порушення статтей того договору в СССР. Група буде слідкувати за всіми порушеннями договору, буде збирати інформації від громадськости і буде інформувати громадськість.

Зокрема Групу цікавлять приклади релігійного переслідування, коли дітей забирають від батьків, щоб таким способом заборонити батькам виховувати дітей в релігійному дусі. Також сказано, що Група збиратиме факти про психіятричне переслідування і знущання над політичними в'язнями.

Цю першу заяву ґрупи підписали: проф. Ю. Орлов-голова, Людмила Алексеєвна, Елена Боннар, Александер Ґінзберґ, Петро Григоренко, Александер Корчак, Мальва Ланда, Анатолій Марченко, Віталій Рубин і Анатолій Шаранський.

Тільки „сумлінні" дістають відпустку

Київ. — „Який порядок надання відпусток колгоспникам?" — На це питання відповідає журнал „Радянське право" за березень ц. р. у відділі „Консультація". З відповіді виходить, що не всі колгоспники мають право на оплачувану відпустку, а тільки ті, що „сумлінно працюють у громадському господарстві і виробляють встановлений обов'язковий мінімум трудової участи". Тривалість відпустки також не однакова, а залежить від „правил внутрішнього розпорядку" в кожному колгоспі, тобто все залежить від „ради бриґади" і „затвердження правління колгоспу".

З „вияснення" видно, що в колгоспах використовується і працю підлітків, бо сказано: „Підліткам, які не досягли 18 років життя, відпустка надається у розмірі календарного місяця", але такий підліток, як і всі інші колгоспники, мусить попрацювати перед відпусткою дванадцять місяців. Від цих „дванадцяти місяців" залежить і розмір оплати за відпустку; він становить певну частину „від середнього місячного заробітку колгоспника за дванадцять місяців до надання відпустки". Ця частина, у відсотках, встановлюється „зборами членів колгоспу (зборами уповноважених), — подає „Радянське право", — у процентах від середньомісячного заробітку колгоспника", власне, за ці згадані 12 місяців. Цікаве й багатомовне є визначування відпустки для матерів з немовлятами: „Жінкам, які мають грудних дітей, за їх особистим проханням (до досягнення дитиною одного року) правління колгоспу може надати додаткову відпустку без збереження утримання, з врахуванням днів відпустки в рахунок обов'язкового мінімуму трудової праці". Як бачимо, і мати з немовлям лише „може" отримати додаткову відпустку, але може її й не отримати; тож і в сучасному колгоспі, як виходить з самого совєтського журналу, дістся так, як колись за кріпаччини: „Німі на панщину ідуть і діточок своїх ведуть..."

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J 07303.
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".
Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Наївні сподівання

Західня преса надрукувала обширне повідомлення своїх кореспондентів з Риму, одержані ними з „достовірних джерел, про замирення в комуністичному таборі, про вирівняння різниці думок на справу „пролетарського інтернаціоналізму" і навіть „марксизму - ленінізму" та про нібито відступ Москви з її первісних позицій і вимог визнати Комуністичну партію Совєтського Союзу,. як одну з провідних компартій і закріпити за нею керівну ролю у світовому комуністичному русі. Дехто у поспіху зробив вже навіть висновок, що це, мовляв, історичний момент звороту і від сьогодні „самостійні" комуністичні партії Східньої і Західньої Европи матимуть змогу самі вирішувати свою долю, формувати власну внутрішню і закордонну політику і, як кажуть „достовірні джерела", навіть критикувати ті чи інші потягнення „братніх" комуністичних партій, в тому числі також потягнення Москви. Всі ці „успіхи" приписується совєтському дипломатові Константинові Ф. Катушеву і маршалові, а тепер президентові Югославії, Броз Тітові, які, мовляв, напередодні повної берлінської зустрічі підготовчої комісії з'їзду комуністів випрацювали узгіднюючу декларацію, що уможливила не тільки скликання комісії, але й самої конференції, яка, згідно з повідомленням, мала б вже розпочатися в понеділок 28-го червня ц. р. у Східньому Берліні.

Так, менш-більш, можна б схарактеризувати сенсаційний шум навколо „згоди" між комуністами Західньої Европи, якби ігнорувати закостенілу в своїй „схолястиці" совєтську комуністичну ідеологію, яка, як відомо, повністю підпорядкована історичним імперіяльно - російським інтересам, з чого логічно випливає бажання російських імперіялістів створити під маскою інтернаціоналізму однородну „совєтську націю" з російським змістом в СССР, а опісля поширити цей імперіялістичний цілий „модель" на світ. Очевидно, що деякі комуністичні партії, головно в західніх країнах ,не бажаючи бути жертвою цього імперіялізму, розпочали маршувати своїм власним шляхом до комунізму, заперечують „совєтський модель" і відкидають совєтську гегемонію. Так дійшло до конфлікту в комуністичному таборі, що грозило повним розбиттям в комуністичному світовому русі. Щойно після того, як виглядає, Москва застосувала засаду Леніна: зробити один крок назад, щоб опісля, коли вже і успокояться пристрасті комуністичних лідерів на Заході, промаршувати два, або й більше кроків вперед. При тому західні комуністи, які наївно сподіваються на лібералізацію совєтської тоталітарної системи, повинні пам'ятати акти совєтської військової машини в Мадярщині в 1956 р. і такі ж акти насилля в Чехо - Словаччині в 1968 році.

Кремлівські верховоди ніколи не зречуться примату Москви і все та за всяких обставин змагатимуть до цього, не гребуючи жадними засобами.

Трагедія наших днів

Минулої середи і четверга велика українська громада Нюарку - Ірвінгтону та довколишніх місцевостей метрополітального району Ню Джерзі - Ню Йорку супроводила на вічний спочинок св. п. Володимира Боровика, хрустально чесну людину, великого ідеаліста - трудовика та до самозаперечення відданого патріота, який впав жертвою власне трагедії наших днів — бандитського грабункового нападу двох молодих душогубів. Об'єктом подібного, але — слава Богу не такого трагічного — грабункового нападу були протягом двох минулих тижнів в цій самій метрополії ще два інші наші відомі громадяни, д-р Володимир Душник та д-р Василь Тершаковець. Та це тільки ті з наших громадян, про напад на яких стало відомо. Про багатьох інших, які мали подібні пригоди, тільки часом хтось згадає.

Бандитські напади самі по собі не є жадною новиною. Вони були в минулому і напевно будуть в майбутньому. Трагедією наших днів є те, що в теперішніх „обставинах" на такі випадки є більше злочинних „потреб" і менше законних протизаходів. „Потреби" відомі. Це в першу чергу поширене наркоманство, яке пожирає фізичне і ментальне здоров'я переважно молодих людей, та горендальні суми, що їх жертви тих налогів мусять платити за куповані підпільно наркотики. Наркоман, щоб заспокоїти свій страшний наліг, готовий поповнити всякий злочин.

Цю трагедію наших днів ще тільки збільшує далеко незадовільне законодавство та збайдужіння органів суспільного ладу. Це правда, що ми всі у вільних країнах чванимося тим, що наші закони радше дозволять, щоб безкарно швендялась по світі на волі сотня винних, ніж мав би терпіти незаслужену кару один невинний ,але вже аж ніяк не можна чванитись тим, що наші закони куди більше дбають про справедливість для злочинців, ніж про справедливість для їхніх жертв.

Який вихід зі ситуації? Насамперед нам треба собі усвідомити, що ми є інтеґральною частиною суспільности і системи країни нашого поселення і все, що в цих країнах діється, відноситься також і до нас. У цьому відношенні немає і не може бути жадних „ґетт", жадних „хат скраю". Консеквентно, ми повинні інтересуватись усім і в усіх справах забирати голос та на всі справи, включно із стейтовим та федеральним законодавством, відповідно впливати.

Теперішній передвиборчий час на це зокрема пригожий.

Подруге, нам треба завжди пам'ятати про цю „трагедію наших днів" та обережніше поступати, створювати якнайменше нагод для злочинців у поповнюванні їх злочинів. Коли ж комусь така пригода притрапиться — поліційні власті постійно перестерігають та доражують не ставити опору бандитам, як немає виглядів на те, що такий опір їх відстрашить чи взагалі буде успішний. Життя вартісніше того, що бандити можуть від нас відібрати.

Трагедія св. п. мґра Володимира Боровика та його родини буде менша, якщо вона причиниться до нашого усвідомлення цієї, власне, трагедії наших днів, бо тоді цих трагедій буде менше.

Ярослав Курдидик

МІЖНАРОДНІЙ ТЕРОР ПРОТИ ЗСА І КАНАДИ

В останньому часі продісталися з міжнародних поліційних джерел вістки, що в минулих двох-трьох роках створився т. зв. „модерний терористичний бльок", який виводить свій початок немов би то із усіх політичних розгалужень і його спектр охоплює терористів від крайньо лівих, аж до найправіших. Всі вони поділяють „одну суцільну концепцію", що, мовляв, їхня нищівна ціль може тільки тоді увінчатися повним успіхом, коли їх терористична діяльність проходитиме за принципом: „терор, кровопролиття і розбій". Деякі з цих терористів являють собою височовишколені командні групи, які добре ознайомлені із сучасною страхітливо нищівною технологією. В міжнародних розвідчих колах висловлюється побоювання, що ці, як їх називають тепер, — „ультра модерні терористи" можуть вжити нуклеарний матеріял у формі радіоактивної отруї, або сконструювати дуже примітивного типу, т. зв. „найбруднішого", радіоактивну атомову бомбу.

Яким страхіттям є така терористична загроза, виходить найкраще з того, що ЗСА і Канада працюють дуже посилено і то вже від довшого часу над тим, щоб унеможливити терористам їхні евентуальні дії, які вони заплянують перевести під час Олімпійських Ігрищ, які відбудуться цього року в Монтреалі. В однаковій мірі Еф-Бі-Ай, як теж і Канадська „Роял Кенедієн Мавнтед Поліс" напружили всі свої сили, щоби спаралізувати загрозу будь-якого терору, поки він встигне підступно вдарити.

Загострено особливо митну контролю, й обидві сторони слідкують дуже наполегливо за тим, щоби терористи не пропачковували зброї та вибухових речовин. У ЗСА департамент оборони призначив для справнішого діяння навіть „окремого координатора для поборювання терроризму". Незалежно від того, Вашінґтон запропонував канадському міністерству закордонних справ перевести скоординовану і дуже докладно розпляновану протитерористичну освідомлюючу кампанію.

Американські й канадські офіційні джерела подають деякі із цих терористичних груп, що мають від кількох десятків аж до кількости кількох тисяч членів, і вони у своєму фанатичному засліпленні можуть накоїти матеріяльної шкоди, або кривавих заколотів. Для прикладу варто згадати про групу японських фанатиків - анархістів, яка на основі точної провірки має ледве коло 30 членів. Вони прийняли назву: „Японська Червона Армія". У 1972-му році ця група жахнула цілий свт своїм терористичним виступом на ізраїльському летовищі у Тель Авіві. У безладній масакрі-стрілянині вони упродовж 18 хвилин вбили 28, а поранили 78 осіб. Члени цієї самої терористичної групи захопили були тероpом пасажирський літак Японської повітряної лінії у 1973 році, в 1974 — збомбили нафтові танки - збірники „Шелл Ойл Ко" в Сінґапурі, а в 1975 році захопили були американську амбасаду у Куаля Лямпур.

Чергова невелика, але фанатична своїм членством терористична група — це „Фуерзас Армадас де Лібераціон Пуерторіквеня", головна мета якої відділитися зовсім від ЗСА і створити свою власну і незалежну „Пуерторіканську державу". Цю групу підтримує Пуерторіканська соціялістична партія, а їх разом підтримує повністю кубинський верховод Фідель Кастро. На основі точно призбираних вісток, ця група призналася, що вона виконала цілий ряд бомбових замахів на терені ЗСА, а в одному тільки місяці жовтні минулого року вона виконала 12 успішних вибухів, які наробили багато матеріяльної шкоди і поранили людей.

Якраз цієї пуерторіканської терористичної групи, як теж і другої кубинської, але явно і рішуче із прротикастрівським фанатичним наставленням — „Френте де Лібераціон Національ де Куба", побоюються найбільше американська і канадська влада. Пуерторіканська терористична група готова буде намагатися терроризувати бомбовими замахами день святкування 200-ліття ЗСА, а кубинська протикастрівська тому, що Куба приймає офіційну участь в Олімпіяді, вона може намагатися — перевести терористичні замахи або саботажі не лишень „комуністичних кубинських об'єктів", але що гірше — совєтських. Цю протикастрівську кубинську групу уважають за високоінтеліґентну, взірцево зорганізовану, боєво модерно вишколену, а її члени — це здебільшого „колишня військова еліта" Куби. Вона має 1500-2000 зразкових членів.

Третя, може і найбільша терористична група, яка в самому тільки Ню Йорку має коло трьох тисяч членів і яка готова тероризувати в однаковій мірі американське 200-ліття, як теж і Олімпіяду в Канаді — це „Рух Рестафаріянів". Вони називають себе „Ніябінським Орденом". Це одна із найстарших терористичних груп на терені ЗСА. Всі її члени — це чорні підпільники і загорілі релігійні фанатики, які вірять, що покійний етіопський імператор Гайле Селлясіє являвся „одиноким втіленням живого Бога на землі", а всі білі, без різниці на місце свого походження, це „діючі діяволи і носії всякого протилюдського зла, яке слід винищувати всіма можливими нищівними засобами'

У секретних документах американська і канадська розвідчі служби призбирали дуже цікаві подробиці про те, якою приблизно „рафінованою і замаскованою зброєю" готові покористуватися терористичні групи. Головна їхня ціль — це навести терор і паніку посеред більших скупчень людей, загально прийнята їхня тактика — „удар і втікай". Крім загальної, легше замаскованої зброї терористи можуть мати заховані мініятюрних розмірів, але великої нищівно - розривної сили бомби, а пістолі можуть бути заховані у фотокамерах більшого формату, типу „Поляроїд", або стрічкових фільмових апаратах. Найбільш відомі, мінімальних розмірів, але великої розривної сили, — це гранати „Дач міні гренейдс". Побоюються, що терористи, які розпоряджаються різними високоякісними лябораторіями і найпрецизнішими механічно - збройними варстатами, можуть виготовити, наприклад, дуже малі машинові пістолі, що їх можна розділити на частини і вмістити в „аташе портфель разом із 200-300 малими розривними набоями відомого типу „дум-дум".

Як уже сказано вище, обидва уряди розпочали дуже інтенсивну протитерористичну кампанію, щоби освідомити людей про цю евентуальну загрозу. Але кермо основного поборювання терору мусить перебрати у свої руки сам народ. Як відомо, терористи називають себе „рибами". Це слід розуміти таким чином, що цим терористичним „рибам" найдогідніше плавати у „брудній воді", яка постає із хаосу, безладдя і розгубленості.

Треба сподіватися і очікувати, що в однаковій мірі і в ЗСА і в Канаді населення покаже себе належно ідейним і патріотичним з нагоди цьогорічних велетенських здвигів, і дасть спонтанну відсіч усім цим, на свій лад легкодушним і розбещеним, фанатикам, основну ціль яких можна назвати тільки божевільною безвідповідальністю.

І. Вовгук

ПЕРЕД ЖНИВАМИ

(1)

Десяту п'ятирічку, напрямні якої і державні пляни для промисловости і сільського господарства визначив 25 з'їзд КПСС, названо п'ятирічкою якости і ефективности. В деградуючому сільському господарстві, що неспроможне забезпечити потреб населення і промисловости країни, боротьба за потрібний урожай залишається головною проблемою. Яких тільки заходів не вживає ЦК імперської партії і її республіканські відділи, щоб осягнути урожай, що забезпечив би потреби країни. Про врожай хліба говориться на міжреспубліканських зустрічах письменників, що стали організованими показухами, якими заслоняється генеральну політику національно - культурного винародовлення неросійських націй в імперському комплексі СССР. На всіх з'їздах вишукують стимулів і заходів, щоб ними заохотити колгоспне селянство, — називаючи його хліборобами, — до поліпшення ефективности сільського господарства.

На травневому пленумі (28-го травня), який розробляв організаційно - політичні заходи для здійснення постанов 25 з'їзду КПСС, перший секретар філіялу імперської партії В. Щербицький підкреслив, що „нашою головною турботою залишається збільшити вивиробництво зерна". На протязі шестидесятирічного владування большевиків зернова проблема все була „головною турботою". Колишні українські хлібороби розуміють безвиглядність всіх турбот влади. „Хліба не наїмося, дочко, доки теперішні хазяїни будуть господарити в Україні, — відповів старий хлібороб Харківщини дочці, яка приїхала з ЗСА відвідати його, на її здивування, що на селі не було хліба. Кожного дня вдосвіта він вибирався до районового селища по хліб, бо в селі не можна було дістати.

В другій половині року, заповів В. Щербицький, буде впроваджена нова вдосконалена система оплати праці в колгоспах. Це має заохотити людей до праці і стимулюватиме підвищення ефективности сільського господарства. А крім того Держплян і міністерства разом з обласними організаціями розробляють заходи, щоб осягнути середньорічний врожай в Україні 46 — 48 млн. тонн. В буряківництві стан не ліпший, про нього незручно було й говорити голосно на пленумі. „Членам ЦК відоме становище", — заявив перший секретар, що склалося в буряківництві. Щоб його змінити „потрібні такі заходи, які забезпечили б докорінний перелом у розвитку галузі" (Рад. Укр., 30-го травня).

В організаційно - політичних заходах для поліпшення стану в сільському господарстві на пленумі ЦК КПУ було підкреслено особливе значення дальшої поглибленої спеціялізації господарств через укрупнення їх на основі міжгосподарського кооперування. Через кооперування спеціялізованих господарств мають витворитися великі виробничі комплекси. А 2-го червня проголошено Постанову ЦК КПСС „про дальніший розвиток спеціялізації і концентрації сільськогосподарських виробництв на базі міжгосподарської кооперації і аґропромислової інтеґрації". Постанова є новим карколомним кроком брежнєвської аґрарної політики, в ній накреслено плян докорінної перебудови сільського господарства. Розмір її (перебудови) не менший, як була колективізація.

На пленумі „постанови ЦК КПСС"... не згадували, а учасників зобов'язано всебічно активізувати працю для здійснення брежнєвської колективізації, за якою, об'єднуючи колгоспи і радгоспи, творитимуться виробничі об'єднання, подібні до акційних товариств. Активізації в сільському господарстві за большевицького владування ніколи не бракувало, а в десятій п'ятирічці її ще посилено. З перших днів п'ятирічки в аґітаційній барабанщині ро згорнуто всенародне соціялістичне змагання з гаслом: „піднести ефективність і якість праці для поліпшення добробуту".

В кожному господарстві, на фармах і в рільничих бригадах створені аґітаційні колективи, в складі яких є 50 і більше людей, і вони за дорученням партії мають добиватись „ефективности і якости". „Стало правилом, — писала „Р. У.", що кінець робочого дня для аґітаторів — членів постів гласности — це час підбивання підсумків і аналізи зробленого, визначення тих, хто попереду, хто відстав". Лементу про комуністичне ставлення до праці, щоб виконати пляни, дуже багато, та толку з того мало.

Щоб підсилити ефективність, ЦК КПСС схвалив ініціятиву кількох аґітколективів, які звернулися до всіх ідеологічних працівників республіки (а їх є сила силенна) провести широку пропаґанду про виконання плянів десятої п'ятирічки. Кожен повинен знати „своє завдання, знати результати праці своєї і суперника в змаганні", — писала „Р. У." 24-го квітня. І це мають здійснювати аґітатори, політінформатори, пропаґандисти — „активні політичні бійці партії".

Цензурне сито для інформацій в пресі про перебіг весняних робіт в першому році п'ятирічки далеко густіше, як було раніше, і крізь нього лише іноді пробивалися відомості про дійсний стан на ланах. Сіяли напружено, працюючи без перерви цілу добу. Посіяли швидко, хоч кліматичні умови були малосприятливими. Весна в багатьох районах запізнилася, а об'єм весняних робіт збільшився, бо довелося пересівати чимало озимих. Урядовий офіціоз так описує цьогорічні весняні труднощі: „Небувала весна в цьому році на Харківщині. Минулої зими снігу було багато. Але восени ґрунт просох глибоко, і весною, як підрахували вчені, чотири п'ятих вологи увійшло вглиб, сталося своєрідне промивання верхніх шарів. Тому рослини зазнали нестачу харчових речовин" („Известия", 14-го травня).

(Продовження буде)

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

З НАШИХ БУДНІВ

Пан голова співає

Коли в першій частині ювілейного концерту хору „Думка" в Ню Йорку, голова цього хору, інж. Юрій Штогрин, виступив з-поміж групи баритонів на середину сцени, — пані добродійка, що сиділа переді мною, нахилилася до сусідки і тихо зойкнула:

— Ой, біда! Буде промова!

— Не буде, — заспокоїла її, так само шепотом, сусідка, що студіювала програмку.

— Тут стоїть надруковане, що тепер іде народна пісня „Стоїть гора високая".

Так воно і сталося: хор відспівав вищезгадану народну пісню, до слів Леоніда Глібова, в обрібці В. Корейка, а шановний пан голова тримав сольо. За що, під час перерви, моя сусідка з переднього ряду дуже його похвалила

— Оце, мені називається, — порядний голова товариства, — сказала. — Не мучить людей доповідями, не промовля, а співає. Ото було б гарно, якби його слідами пішли голови інших наших товариств та організацій.

Приємно і мені приєднатися в цьому місці до цих теплих слів на адресу пана голови, тим більше, що з інж. Юрієм Штогрином ми майже земляки, бо його мати походить зі села Шоломиї Бібрецького повіту. Якщо б мені, одначе, вільно було висловити деякі критичні завваги до цієї точки концертової програми, то я голосував би за те, щоб і хор, і соліст, не виконували обов'язково всіх строфок пісні „Стоїть гора високая"... Окреме застереження маю до кінцевої строфки, в котрій співається оте, безнадійне: „Лиш молодість не вернеться, не вернеться вона!" Самі знаємо, що не вернеться, то й навіщо пригадувати публіці такі сумні факти, зокрема деяким самітнім, старшим парубкам ,не вказуючи пальце на себе самого...

З правдивим зворушенням приходиться відмітити, що тут то там уже знаходяться наслідувачі голови хору „Думка"! Так, для прикладу, дня 5-го червня ц .р., під час спільної Франківської Сесії НТШ і УВУ в Ню Йорку, один з її учасників, проф. д-р Роман Кухар, — він же поет Р. Володимир, — добровільно погодився скоротити свою доповідь про Львівську Академічну Гімназію і в скороченому часі проспівав задовільно з плюсом три ліричні пісні Січинського, до слів Івана Франка, при акомпаньяменті проф. Калини Чічки - Андрієнко. Дай Боже, щоб і на великій, всенародній маніфестації у Вашінґтоні в цю суботу і неділю, менше було промовців, а більше співаків!

Ікер

А. Орликовський

200, 125, 100 Й 60-ЛІТТЯ УКРАЇНСЬКО-АМЕРИКАНСЬКИХ ВЗАЄМИН

Майже віритись не хоче, щоб не дві, а чотири дати входили в історію українсько - американських взаємин. І дійсно так було. З цього приводу українська американська іміґрація повинна обходити цього року почвірні роковини, отже більше, як американський нарід у загальному.

200-ліття американської державности, відома дата; 100-ліття українського масового поселення — відомі нам роковини, але ще два „ліття" призабулося, й тут ми повинні уточнити й над цими історичними датами трошки застановитися:

Сто двадцять п'ятиліття можемо обходити цього року з приводу інсталяції першого американського кнносуляту на території України в портовому місті Одесі саме в 1851 році. Тоді то п. Іван Рейллі (італієць з походження) був призначений Стейтовим Департаментом та Департаментами Торгівлі й Фінансів на Консульський пост в Одесу, щоб доглядати Капітало вкладення (яке у 1917 році виносило 60,000.000 ам. долярів), вивіз з українського Донбасу та Кривого Рогу залізної й манґанової руди й встановлення там же. згідно із програмою індустріялізації України, американських промислових машин, устаткувань й навіть залізничих рейок для видобутку українського сирівця.

Достава цього добра ішла в Маріюпіль ,або в Миколаївський порт для дальшого перевозу в американські порти: Філядельфію, Ню Йорк чи в Ню Орлінс.

Із американським індустріяльним устаткуванням приходив й технічний та економічний фаховий перперсонал, яким теж американський консулят мусів опікуватися. Ось тому ми мали до 1917 року ще такий курйоз в економічних інвестиціях ЗСА на Донбасі, що тут, як і в Криворіжжі, існували промислові поселення, чи осередки із американськими назвами, як хоча б оселя Ню Йорк біля сучасної Ново - Бахмутовки, недалеко річки Кривий Торець. Ню Йорк можна найти на карті не лише Донбасу, але й на великій мапі Української Держави, яку на замовлення українського республіканського уряду у 1919 році був видав віденський картографічний інститут Фрайтаґа для вжитку українських посольств, дипломатичних місій та консулятів УНР.

Тема індустріяльного вкладу ЗСА в упромисловлення України дуже цікава, вона може бути знаменитою в науковому досліді чи для написання докторської дисертації. Тут лиш згадується цю ділянку історичного минулого українського господарства, бож вона мала особливе значення для України, яка так само, як Франція, Німеччина чи Бельгія, переходила свою власну відому в історії „індустріяльну революцію".

Відомо є, що в упромисловлюванні України працювали не лише ЗСА, а й 12 інших держав Західньої Европи, які в другій половині XIX ст. по договорі із російською імперією погодились дати поважні капітали в промислові осередки чи райони України, створюючи з України модерний індустріяльний комплекс, який перевищав інші промислові басейни Росії. Не лише тяжка промисловість, але й деякі сільсько - господарські виробництва стали змодернізованими, так само, як українські порти. Місце З'єднаних Стейтів по стані у 1914 році уло п'яте щодо капіталовкладень, після Франції, Англії, Бельгії та Німеччини.

Шістдесят сім років існував американський консулят в Одесі, тобто аж до лютого 1918 року, коли тогочасний консул п. Рей мусів опустити місто, до якого зближались союзні Україні австро - угорські війська із українськими збройними частинами згідно із берестейським договором.

А що ж за 60-ліття ми можемо обходити на еміґрації по відношенні до американської держави? Шістдесят — це заокруглене число (58) для встановлення перших міждержавних взаємин Української Республіки (від січня 1918 року) із представником американського уряду вже в Києві. Тоді прийшло до перших неофіційних переговорів між Генеральним Секретаріятом УНР та консулом Даґлесом Дженкінсом, який відкрив був свою резиденцію при вулиці Прорізній 12. По довгих переговорах 18 січня 1918 р., українське міністерство закордонних справ признало леґальність існування американського консуляту в столиці української держави, надаючи йому всі міжнародні привілеї, як 20-ти іншим, вже урядуючим консульським та дипломатичним представництвам при уряді України.

18-го січня 1918 року почалася офіційна історія консулярних та почасти й дипломатичних взаємин між двома державами — Україною та З'єднаними Стейтами Америки. Правду сказати, ці стосунки не були такими, як повинні були бути. Вони були дуже утрудненими з приводу цілої низки неприємних політичних подій, які не дозволяли на нормальний хід справ між обома сторонами. Та все ж таки на цьому, можна сказати, тернистому шляху постали були й такі факти, із яких ми можемо й подекуди радуватися. Про ці саме позитивні дані буде мова в час уродин Америки на науковій конференції, що її влаштовують спільно три наші найвищі наукові установи в Америці — НТШ, УВАН та Український Гарвардський Інститут у Вашінґтоні, в п'ятницю, 25 червня, на протязі цілого дня, щоб виказатися перед американським громадянством, що українці в ЗСА — це не лише бідні робітники фабрик, копалень, чи дрібні урядовці в адміністраційних установах ,але й співтворці американського індустріяльного розвитку, наукового проґресу, мистецької творчости, цінні в усіх важливих професіях, а навіть в політичному та економічному світі цієї країни.

Ми не лише здібні мані-

(Закінчення на стор. 3-ій)

ЄРУСАЛИМ ТА ІЗРАЇЛЬ СЬОГОДНІ

(Закінчення зі стор. 1-ої)

Єрусалиму, сказав, що від травня і аж до жовтня тут не буває майже жадних дощів. „Та вбога бліденька зелень, яку ви бачите на узгір'ях Єрусалиму, — сказав він (а це було в половині травня), — під дією пекучого сонця за два-три тижні стане червоно-жовтою і потім десь взагалі зникне"...

Та не зважаючи на таку природну вбогість, час-відчасу по тих горах видніються отари овець. Що вони, нещасні, тут їдять? Що вони п'ють? Бо й річок чи ставків тут не видно.

Дивлячись на цю безрослинну й безводну пустелю, мимоволі приходить на думку питання: що змусило людей поселитися в цій аж ніяк не придатній для „нормального життя" частині світу? Хіба в ті часи — 2000 років тому не було кращих, багатших на рослинність та воду земель? Зрештою, що змушує людей тепер битися за цю пустелю?

Щодо самого міста Єрусалиму, то воно поділяється на Старий та Новий Єрусалим. Старий Єрусалим оточений грубелезним високим муром, який колись служив обороною від нападів ворогів. Але також вся внутрішність Старого Єрусалиму — це майже суцільна, побудована з білуватого каменя, колосальна будова, в якій за багато століть людина, залежно від своїх потреб, повибудовувала вузенькі, покручені вулички, підземні ходи, маленькі комірки для мешкання, місця для торгівлі, ну, і звичайно свої святині — церкви, мечеті, мінарети, синагоги. Підкреслюю, все тут з каменя і „стоїть на камені" і тому, мабуть, тут ніколи не буває пожарів, бо ж камінь не може горіти. Щодо т. зв. Нового Єрусалиму — то це вся та решта частина міста, яка міститься поза межами муру Сторого. Вона своєю будовою н а г а д у є більш-менш модерні міста Европи чи Америки і тому про неї нема потреби багато розписуватися.

Інша справа — Старий Єрусалим. Адже це тут, згідно з Біблією, Ісус Христос провів найславніші роки своєї діяльности і життя — починаючи від місця, де Він, будучи 12-ти річним хлопцем, дискутував з фарисеями та проганяв гандлярів і спекулянтів з церкви (тепер на тому місці стоїть магометанська мечеть Омара), і кінчаючи Кальварією (латинська назва невеликої гори — по гебрейському — Голгофа), де Ісус був розп'ятий, а потім, на третій день воскрес і „вознісся на небеса, як було написано"...

Це тут, у Старому Єрусалимі, поблизу, де стоїть вищезгадана мечеть Омара, Авраам мав принести в жертву Богові свого єдиного сина. На цьому ж місці мали будувати також ковчег Ноя. Тут недалеко стояла також перша синагога, яку побудував цар Соломон — дуже величава, бо була розкішно декорована золотом та слоновою кісткою. Мусульмани вірять, що з великої кам'яної скелі, яка розміщена під самою куполою мечеті, їхній ній пророк знявся і полетів до неба... Чи так воно було в дійсності — „Аллах його святий знає!"

Це тут, у Старому Єрусалимі, ми йдемо знаменитою „Віа Дольороза" — Хресною Дорогою, по якій ішов Ісус Христос з терновим вінком на голові та ніс свій тяжкий хрест. Ця дорога веде до двору, де Пилат виніс свій жорстокий вирок Ісусові. Це тут, при т. зв. II-ій станції Хресної Дороги, міститься вівтар, на місці якого в камені було зроблено отвір, крізь який опускали тіло розп'ятого і мертвого Христа. Трохи далі, посередині базиліки Гробу Господнього, є те місце, де містився гріб із тілом мертвого Ісуса. Поруч бачимо Каплицю Янгола, яку було побудовано на згадку про те, коли янгол дав вістку народові, що Ісус воскрес. Це те місце, до якого думками звертаються мільйони християн цілого світу у страстні дні перед Великоднем.

Не знаю, як там було 2000 років, але тепер Старий Єрусалим релігійно поділений на чотири квартали чи частини: християнський, жидівський, мусульманський та вірменський. Чи між ними існує якась ворожнеча або брак взаємотолеранції?

Цього тут не видно, бодай назовні. Навпаки, від 1958 року, після спільних нарад католиків, вірмен, греків, коптів (?), сирійців та абесінців, було устійнено спільний плян віднови храму Божого Гробу. Тепер тим Гробом опікуються римокатолики, греки та вірмени, тобто православні. Завдяки релігійній взаємотолеранції, тепер та велика святиня є в досить задовільному стані (перед тим була запущена й занехаєна) і її відвідують всі паломники без упереджень чи перешкод з боку будь-якої іншої релігійної групи людей.

Та й назовні, як правило, не так легко розрізнити, хто з єрусалимців християнин, а хто мусульманин чи жид, бо і ті і другі мають подібний темно-смуглявий колір шкіри, чорне волосся, однаковий одяг, і т. д. Вийнятком є т. зв. жиди-ортодокси, які вже від дитячих років запускають довгі „пейсахи" та носять довгі чорні плащі з обов'язковими (навіть у велику спеку) чорними капелюхами на головах. Щодо мусульман чи арабів, то багато з них (переважно середнього й старшого віку) носять на головах довгі білі хустки, які нібито є „протекцією" проти дій гарячого сонишного проміння (незрозуміло тільки, чому „протекцію" застосовують виключно араби? Хіба голови арабів є менш відпорними до дій соняшного проміння ніж, скажімо, голови жидів або християн)?

Чи хтось з нас хотів би жити в Єрусалимі?

Я обійшов Старий Єрусалим, можна сказати, вздовж і впоперек від Кальварської гори до мечеті Омара, і від Сіонських Воріт — до фортеці Антонія, але ніде не бачив не тільки жадного парку чи якоїсь річечки або ставка, але навіть лавочки, де можна б було присісти і відпочити — не говорячи вже про такі „люксуси", як туалети для публіки, вода для пиття, і т. д. Все тут сухе й безводне, і тутешні люди до цих умов, здається, вже так достосувалися чи акліматизувалися, що почувають себе цілком добре".

Але не можна не помітити певної соціяльної різниці між жидівським та арабським населенням Єрусалиму та Ізраїлю взагалі. Зокрема, це більше помітно на провінції, на селах чи хуторах. Жидівські фармери чи селяни, звичайно, живуть заможніше ніж араби. Чому? Чи тому, що мають кращу землю? Або, може, тому, що ізраїльська держава їм завдає кривду, оподатковує більшими податками, і т. д.?

Ні те, й ні друге. Пару тижнів ми мали змогу оглядати арабські сільські господарства в Єгипті, Сирії та Иордані, які не є під контролею Ізраїлю, але картина та ж сама. Мені здається, що правдиву відповідь на це будь-що важливе питання можна знайти в словах одного ізраїльського селянина — жида, з яким я випадково зустрівся недалеко західнього побережжя Галилейського моря. Тут, недалеко містечка Тіберіяс, він має досить вигідну муровану хату, сад та овочевий город біля неї. Має також невеличке авто. Показуючи рукою в напрямку невеличкого ліска, він сказав мені:

— Чи ви бачите під тим ліском ту „обскубану", покриту не то очеретом, не то гілками хатину? Та хатина належить одному арабові. Коли я прибув 22 роки сюди, можна сказати, „без кола й двора", та хатина виглядала більш-менш так само, як і тепер. Хоч араб має землю не гіршу від моєї, але живе так, що ледве стягає кінці з кінцями, точніше, ледве спромагається прогодувати свою родину. Я йому пропонував деяку допомогу, але він делікатно відмовився, сказавши, що якщо його дід та батько жили так само, то чому він мав би жити краще від них?...

Це мені нагадало індіян, яких я років десять зустрів на Фльориді в їхніх шатрах. Я тоді довідався, що аби „повитягати" цих „правдивих американців" з їх примітивних шатер, американський уряд недалеко від їх поселення побудував їм досить модерні апартментові будинки, оплата за мешкання в яких була або дуже низька, або й цілком безкоштовна — в залежності від маєткового стану індіянина. І щож сталося? Хоч деякі індіяни були попереселювалися до тих будинків, але ненадовго, бо туга за шатрами, в яких вони жили з покоління в покоління довгими століттями, була могутнішою від будь-яких вигід модерного життя...

Звичайно, було б несправедливо всіх арабів стригти під одну гребінку — є між ними також працьовиті й талановиті люди і про це не може бути двох думок. Але, мабуть, можна без великого перебільшення сказати, що за останніх 28 років (час створення ізраїльської держави) жиди в Палестині зробили більше ніж зробили араби тут за ціле минуле тисячоліття. Цікава деталь: в той час, коли в арабському кварталі Єрусалиму майже на кожному завулку ми бачили прошаків з простягненими руками, в жидівському кварталі я не бачив жадного жебрака! (хтось сказав, що, мовляв, в арабів вже увійшло в спадково-традиційну звичку жебрати, хоч я цьому не хочу вірити).

Або ще одно: в той час, коли їдучи з Иордану до Єрусалиму ми бачили довгі валки вантажних авт, навантажених апельсинами та іншими овочами, які (авта) їхали з Ізраїлю до Иордану, ми не бачили жадного авта, яке щось з товарів везло з Иордану до Ізраїлю...

Можливо, з вищеподаного можна знайти часткову відповідь на питання, чому араби так уперто наполягають аби Ізраїль повернув їм землі, втрачені під час війни 1967 року. Головна причина цього криється не в землі, якої арабський світ має більш ніж треба, як також не у втікачах, яких вже давним-давно можна було б розселити по широких обширах арабського світу, а правдоподібно в тому, що з тією землею араби думають дістати також індустрію, добрі дороги, нові будинки, орошені і тому придатні для засіву поля, і т. д. Все це було зроблено жидами за останніх два з половиною десятки років і все це, значить, мало б дістатися арабам, наче спіле яблуко з дерева, після повернення їм тих земель. Добрий „бизнес"!

ІРИНЕЙ ЖУК ВЕДЕ ЛІТНІЙ КУРС

Монтреаль, Канада. — Вже третій раз підряд музичний факультет університету МекГілл в Монтреалі запросив Іринея Жука, відомого пяніста та члена музичного відділу университету Квінс в Кінґстоні, вести заавансований музичний курс під час літнього семестру ц. р. Цей курс призначений для студентів двох останніх років музичних студій для одержання ступеня бакавреату і має вартість чотирьох кредитів. Він також належить до вимог для поступлення на вищі музичні студії для одержання ступеня магістра.

200, 125, 100 Й 60-ЛІТТЯ...

(Закінчення зі стор. 2-ої)

фестувати, демонструвати і протестувати та показувати свою етнічну культуру, але теж виказати себе на інтелектуальному полі, як одна із поважніших етнічних спільнст американської громадськости.

І саме тому не лише нашим маніфестаційним здвигом під пам'ятником Т. Шевченка у суботу 26-го червня з кличем за праведний закон в Україні у дусі ідей батька цієї країни Вашінґтона, але й спокійною науковою маніфестацією в одній із американських у н і верситетських святинь науки столиці, ми зможемо показати хоч в якійсь мірі нашу українську інтелектуальну вартість, помимо факту, що в цій країні ми в науковому світі ще дуже молоді в порівнянні до інших національних меншостей Америки.

Закінчуючи оцей допис, прийдеться хіба висловити побажання до всієї нашої спільноти в Америці — не забути, що не менше важливою є для нашої справи у Вашінґтоні наша участь у науковому симпозіюмі в п'ятницю, так само, як в суботу — в загальному здвизі народу під пам'ятником Слівця волі для України.

Фонд Наглої Потреби

СПИСОК Ч. 167

Вілий А.	Петралія М. М.	Олексин І.
Мінко С.	Квас М.	Бойчук К.
Войчук С.	Квас В.	Явний Г. д-р
Зинюк Д.	Квас В.	Явний С.
Стецюк М.	Колісник С.	Тарасюк М.
Стецюк Ю.	Колісник К.	Юрків З.
Загуменний Ф.	Корняк О.	Борзак К.
Онишкевич З.	Грабовецький К.	Рідріч В. О.
Штогрин Д. М.	Грабовецька Е.	Кендус Д.
Логаза М. д-р	Васикевич В. і	Кендус Н. А.
Колій І. М.	Саноцький І.	Кендус В.
Колій Л. К.	Підгайний Н.	Члени Відділу 345
Сєрант І.	Яремко М.	Левицький В.
Сєрант І.	Підгайний Г.	Чучук С.
Петралія Т. М.	Житинський А.	Войнаровський Я.

Сума проголошених чеків	$ 202.50
Раніше проголошених	$ 41,617.22
Р а з о м :	$ 41,819.72

ПРИСВЯЧУЮ СВОЇЙ ДОНІ

бл. п.

ЛЯРИСІ ГАРКАЧ

У ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ ЇЇ СМЕРТИ, ЯКА ПРИПАДАЄ 28-го ЧЕРВНЯ

СПОМИН

В ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ

Рік за роком час минає
Як подорожній добре і зле стрічає.
Пройду милю, тай пристану.
Чи для відпочинку
Чи для серця розради?
В дивних левадах я блукаю
І для тебе Лялю найкращих
Квітів-слів шукаю.
Як мати для Доні,
Віночки сплітала
Тебе, як княгиню
В пам'ять прибирала.

Червень, 1976 р. МАМА

З сумом повідомляємо, що дня 21-го червня 1976 р., несподівано, помер Батько нашої подруги Марти

бл. п. Володимир Боровик

Подрузі Марті і всій Родині висловлює співчуття
ПЛАСТОВИЙ КУРІНЬ „ТІ, ЩО ГРЕБЛІ РВУТЬ"

У глибокому смутку і з великим жалем повідомляємо, Рідню, Приятелів і Знайомих, що 10 червня 1976 р. в Сан Дієго, Каліф. відійшов у вічність наш Найдорожчий Батько і Дідуньо

бл. п.

ЙОСИФ БІЛОУС

народжений 2 березня 1902 р. в с. Синькові коло Львова

Похоронні обряди відбулися в суботу 12 червня з каплиці Бобіт у Сан Бернардіно, та похований на „Моунт Вю" цвинтарі в Сан Бернардіно.

Горем прибиті:

ЛІДА, МАРУСЯ, НАТАЛКА — дочки
І. МОТРУК, О. ШЕНКІРИК, Б. КЛИМКОВИЧ — зяті
ЮРА, ОКСАНА, ДАРУСЯ, МИРОН, ХРИСТИНКА І ТАНЯ — внуки

У ПЕРШУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ
Найдорожчого Мужа, Батька і Дідуся

св. п. отця прот.
ПАВЛА ШПІРУКА

будуть відслужені

ПАНАХИДИ

в день упокоєння, 30 червня
в ЦЕРКВІ СВ. АПОСТ. АНДРІЯ
ВАШІНҐТОН, Д.К.
о год. 8-ій веч.
НА МОГИЛІ ПОКІЙНОГО
у суботу, 3-го липня 1976 р.
о год. 1-ій дня
на Українському Православному Цвинтарі
в БАВНД БРУКУ, Н. Дж.

Приятелів прошу про молитву за спокій Його Душі
паніматка ТАЇСІЯ з Родиною

В глибокому жалю і смутку повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що у четвер ранком, 24-го червня 1976 запричастившись Найсвятішими Тайнами та після Маслосвяття, довершеного отцями: протопресвітером Е. Фальком, протоієреєм Петром Мелехом і о. Іваном Наконечним — відійшов у Вічність на 68 році життя

о. протоієрей

ЄВГЕН НОВИЦЬКИЙ

Секретар Консисторії Української Православної Церкви в США, та настоятель парафії св. Софії в Байоні, Н. Дж., висвячений 19-го серпня 1975 р.

ПАНАХИДИ відбудуться в СІБОТУ, 26-го червня, о год. 7-ій веч. в пох. заведенні Василя Когута, 86 Вест 14-та вул., Байон, Н. Дж
і в НЕДІЛЮ 27-го Червня в тому ж заведенні о год. 5-ій по пол., відтак Тлінні Останки будуть перевезені до Церкви-Пам'ятника в Бавнд Бруку, де о год. 7-ій веч. буде відслужене відпіваніє.
В ПОНЕДІЛОК 28-го ЧЕРВНЯ ц. р. о год. 9.30 Заупокійну Службу Божу і похоронний обряд очолить Владика Митрополит Мстислав.

тяжким горем прибиті
паніматка — ВІРА
син — ІВАН
Ближча і дальша Родина

Замість квітів на свіжу могилу Покійного, прохається складати пожертви на Українську Православну Семінарію в Бавнд Бруку, Н. Дж.

ОРГАНІЗАЦІЯ ДЕРЖАВНОГО ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ (ОДВУ)
І БРАТНІ ОРГАНІЗАЦІЇ —
УКРАЇНСЬКИЙ ЗОЛОТИЙ ХРЕСТ (УЗХ)
АКАДЕМІЧНЕ ТОВАРИСТВО „ЗАРЕВО"
МОЛОДЬ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІОНАЛЬНОСТИ (МУН)
І ВИЗВОЛЬНИЙ ФОНД

з глибоким смутком повідомляють своїх Членів і Українське Громадянство, що 24-го червня 1976 р. відійшов у Вічність

о. ЄВГЕН НОВИЦЬКИЙ

містоголова Центральної Управи ОДВУ, активний член націоналістичного руху і підпілля на Рідних Землях.

Тлінні Останки Покійного спочивають від год. 2-ої по пол. в похоронному заведенні Василя Когута 86 Вест 14-та вул. в Байоні, Н. Дж.

ПАНАХИДИ відбудуться в СУБОТУ 26-го червня 1976 р. о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні Василя Когута, 86 Вест 14-та вул., Байон, Н. Дж. і в неділю, 27-го червня, в тому ж заведенні о год. 5-ій по пол., відтак Тлінні Останки будуть перевезені до Церкви-Пам'ятника в Бавнд Бруку де о год. 7-ій веч. буде відслужене Відпівання.

ПОХОРОН в ПОНЕДІЛОК 28-го червня о год. 9.30 ранку з церкви св. Андрея в Бавнд Бруку на місцевий цвинтар.

Вельмишановній Паніматці, Синові і всій Родині наші щирі співчуття.
ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА ОДВУ

Замість квітів на свіжу могилу Покійного, прохається складати пожертви на Українську Православну Семінарію в Бавнд Бруку, Н. Дж.

КОНСИСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ В США
повідомляє своїх Вірних, що
у четвер ранком, 24-го червня 1976 запричастившись Найсвятішими Тайнами та після Маслосвяття, довершеного отцями: протопресвітером Е. Фальком, протоієреєм Петром Мелехом і о. Іваном Наконечним — відійшов у Вічність на 68 році життя

о. протоієрей

ЄВГЕН НОВИЦЬКИЙ

Секретар Консисторії Української Православної Церкви в США, та настоятель парафії св. Софії в Байоні, Н. Дж.

ПАНАХИДИ відбудуться в СІБОТУ, 26-го червня, о год. 7-ій веч. в пох. заведенні Василя Когута, 86 Вест 14-та вул., Байон, Н. Дж
і в НЕДІЛЮ 27-го Червня в тому ж заведенні о год. 5-ій по пол., відтак Тлінні Останки будуть перевезені до Церкви-Пам'ятника в Бавнд Бруку, де о год. 7-ій веч. буде відслужене відпіваніє.
В ПОНЕДІЛОК 28-го ЧЕРВНЯ ц. р. о год. 9.30 Заупокійну Службу Божу і похоронний обряд очолить Владика Митрополит Мстислав.

Опечаленій Паніматці, Синові і Рідні щирі вислови співчуття
КОНСИСТОРІЯ УПЦЕРКВИ в США

Замість квітів на свіжу могилу Покійного, прохається складати пожертви на Українську Православну Семінарію в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Повідомляємо у великому смутку, що 19-го червня 1976 р. в Трентоні, Н. Дж. відійшов у Вічність

наш Найдорожчий ЧОЛОВІК, БРАТ і ВУЙКО

бл. п.

Д-Р МАРІЯН МАКОГІН

проживши 58 років.

ПАНАХИДА — в п'ятницю, 25-го червня о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні М. Кошека при S. Broad Street в Трентоні, Н. Дж.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ розпічнуться в суботу, дня 26-го червня 1976 р. о год. 9:30 р. в похоронному заведенні, а опісля Тіло Покійного буде перенесене до української католицької церкви св. Йосафата при Дуц Авеню, а відтак на український цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

Горем прибиті:

дружина — ДОРОТІ
брати:
СТЕФАН зі сином в ЗСА
ВОЛОДИМИР і РОМАН з родинами в Европі

В поклоні перед могилами заслужених

Париж. (Н. Н.) — Перебуваючи у різних країнах Европи, Владика Митрополит Мстислав відвідує звичайно, місцеві цвинтарі, щоб зложити поклін і помолитись за похованих на тих цвинтарях українців, зокрема заслужених перед усією українською нацією.

Перебуваючи в травні ц. р. у Франції, Владика відвідав двічі цвинтар Монпарнас у Парижі, на якому поховано бл. п. Симона Петлюру, його Дружину Ольгу і доню Лесю, та очолив відправу панахид над їхньою спільною могилою, першу в сам день смерти С. Петлюри 25 травня і другу в неділю 30 травня. Сослужили Владиці Митрополитові Архиєпископ Орест, Єпископ Константин, член Консисторії УПЦеркви в ЗСА прот. В. Дяків та духовенство УАПЦ з Англії, Бельгії, Зах. Німеччини й Франції.

Перебуваючи в Голляндії, Владика Мстислав відвідав у Роттердамі місцевий цвинтар, на якому спочиває також підступно вбитий ворогом бл. п. Полковник Євген Коновалець. В неділю 23-го травня Владика поклав на могилу Покійного в'язанку квітів та відправив панахиду за його душу. Сослужив Митрополитові український католицький священик о. д-р І. Курилас. Між присутніми над могилою були: вдова по Покійному, її сестра, вдова по бл. п. полковнику Андрію аМельнику, та голов ПУН ред. О. Штуль - Жданович.

У середу 26-го травня Митрополит Мстислав відвідав Мептенон під Парижем, на цвинтарі якого спочиває славний командир 3-ої Залізної Стрілецької Дивізії Армії УНРеспубліки, бл. п. генерал Олександер Удовиченко, один із перших сподвижників Головного Отамана у ратному ділі та шеф штабу Коша Слобідської України, що його зорганізував і командиром якого був Симон Петлюра.

І над цією могилою Владика відправив панахиду за душу спочилого в ній. Сослужив Владиці адміністратор УАПЦеркви на Бельгію, Францію й Люксембург, о. прот. Б. Хайневський. Присутньою на панахиді була вдова по Покійному, Євгенія, разом з ближчою родиною. Супроводжав Владику секретар Т-ва бувш. вояків Армії УНР, хорунжий В. Лазаркевич.

ВІДБУЛИСЯ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ УКРАЇНСЬКОЇ ФЕДЕРАЦІЇ У ФРАНЦІЇ

Париж. — Дня 17 червня ц. р. відбулися тут загальні збори Українського Центрального Громадського Комітету у Франції.

Після вступного слова голови, інж. О. Мельниковича, загальний звіт з діяльності подав д-р В. Косик.

Загальні збори, після дискусії над минулою і дальшою діяльністю комітету, обрали Управу УЦГКФ в складі: інж. О. Мельникович — голова; д-р В. Косик — 1-ий заст. голови і ген. секретар; д-р А. Жуковський — 2-ий заст. голови; д-р А. Вирста і пані В. Дратвінська — культурно-освітні референти; панна М. Иосипишин і П. Кучинський — члени. До Контрольної комісії ввійшли: проф. д-р В. Янів — голова; інж. Ю. Коваленко і проф. П. Шумовський — члени.

СПОРТ

„ЛЕВИ" — „ІҐЕЛЬС" 1:1
„ЛЕВИ" — „ВІСЛА" 0:1
„ЛЕВИ" — „ҐРІН-ВАЙТ" 4:2

„Вісла" та „Ігельс" належать тепер до найсильніших дружин Вищої Дивізії в Чікаго. „Вісла" очолює групу „червоних" а „Ігельс" групу „синіх". Це дві польські дружини, які мають можливість доповнити свої склади змаґунами, спровадженими з Польщі. На жаль, ми тієї можливости не маємо і не можемо нікого спровадити з України.

Одначе, „Леви" виграли свої лігові змагання із „Ігелдс" скромним вислідом 1:0. Сталося це головно завдяки добрій обороні нашої дружини, яка не допустила до втрати воріт. Хоч напад здобув тільки одні ворота, однак це вистачило на престижеву перемогу над „лідером" групи „синіх" і принесло „Левам" дві цінні точки.

Не вдалося однак „Левам" зробити те саме із „Віслою" — „лідером" групи „червоних". По завзятій боротьбі програли незначним вислідом 1:0. Єдині ворота здобули поляки в другій половині гри, добиваючи до порожніх воріт м'яч, що його наш воротар відбив по сильнім стрілі із „вільного". Слабий напад „Левів" мав кілька нагод здобути ворота, однак не зумів їх використати.

Зовсім інший характер мала гра „Левів" із німецькою дружиною „Ґрін-Вайт". Напад „Левів" зміцнили Андрущишин і Ляшльо, і негайно наша дружина із дефензивної перемінилась в офензивну. Гарно заграли „Леви" головно в першій частині гри. Цілий час атакували. Вже у 12-ій хвилині гри Андрущишин здобуває перші ворота сильним стрілом із правого крила. Дальші троє воріт добуває Ляшльо по гарних комбінаціях цілого нападу.

У другій половині гри „Леви", маючи чотири ворота переваги, сповільнили темпо гри. Це використали німці і здобули в тім часі двоє воріт. Вина у пропущених воротах по стороні воротаря, який чомусь вибиває навіть легкі стріли під ноги противника. Не зважаючи на це, ця перемога є дуже відрадним явищем, бо „Леви" зачали стріляти і здобули в одних змаганнях четверо воріт. У шістьох змаганнях „Леви" здобули шість точок і знаходяться тепер на третьому місці у групі „червоних" на всіх шість дружин. До кінця весняного сезону залишилось „Левам" ще два змагання із відносно слабими дружинами, які „Леви" повинні легко вирішити на свою користь. Провідник дружини — Анатолій Гординський.

Роман Б. Припхан

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АННА ФІГУРСЬКА, членка УНС Відд. ч. 5 Т-ва св. Миколая в Асторія, померла 27 березня 1976 р. на 75-му році життя. Стала членкою УНС в 1943 році. Полишила в смутку дочок Олену з чоловіком Николаєм та дітьми Петром, Павлом, Андрієм і Марією; Долорес з чоловіком Володимиром, та сестру Катерину. Похорон відбувся на цвинтарі св. Раймонда в Бронкс, Ню Йорк.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ПЕТРО М. ВІНАЖЕВСЬКИЙ, член УНС Відд. ч. 217 Т-ва св. Иосафата в Рочестері, Н. Й., помер 4 квітня 1976 р на 58-му році життя. Покійний народився в Рочестері, Н. Й. Став членом УНС в 1956 році. Полишив в смутку дружину Дотію, синів Петра і Михайла, дочку Патріцію, 4 внуків, брата Павла, сестру Марію. Похорон відбувся 8-го квітня 1976 р. на цвинтарі Голі Сепулхре в Рочестері, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Т. Кубаріч, секр. Від.

ОЛЬГА І. ГРИЦИШИН, членка УНС Відд. ч. 446 Т-ва ім. Біласа і Данилишина, померла 24 березня 1976 р. на 64-му році життя. Покійна народилася в Боффало, ЗСА. Стала членкою УНСоюзу в 1959 р. Полишила в смутку чоловіка Стефана Грицишина та Євгена Грицишина. Похорон відбувся 27 березня 1976 р. на цвинтарі Кірклаид, в Кірклаид Лейк, Онт.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

МИКОЛА КАЧУР, член УНС Відд. ч. 50 в Лорейн, Огайо, помер 4 лютого 1976 р. на 74-му році життя. Покійний народився в Лорейн, Огайо. Став членом УНС в 1945 році. Полишив в смутку сина Роберта, дружину і 3-ох внуків. Похорон відбувся 7 лютого 1976 р. на цвинтарі Рідждейл Меморіял Парк в Лорейн, Огайо.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

МАРІЯ МАКСИМИЩИН, членка УНС Відд. ч. 217 св. Иосафата в Рочестері, Н. Й., померла 17 квітня 1976 р. на 82-му році життя. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1940 році. Полишила в смутку синів Тому і Михайла та 6 внуків. Похорон відбувся 20 квітня 1976 на цвинтарі Голі Сепулхре, в Рочестері Н. Й.

Т. Кубаріч, секр. Від.
Вічна Їй Пам'ять!

ЛІДІЯ ДМИТРИШИН, членка УНС Відд. ч. 385 Т-ва Запорожська Січ в Міннеаполіс, Мінн., померла 14 квітня 1976 на 70-му році життя. Покійна народилася в Перемишлі. Стала членкою УНСоюзу в 1949 році. Полишила в смутку чоловіка Осипа, сина Богдана з дружиною, та багато приятелів в Міннеаполісі і в Україні. Похорон відбувся 20 квітня 1976 на цвинтарі св. Антона в Міннеаполісі.

Вічна Їй Пам'ять!
Ярослав Карпик, секр. Від.

МАРІЯ ОСТАПЧУК, членка УНС Відд. ч. 283 Т-ва св. Димитрія в Бетлеґем, Па., померла 6 квітня 1976 р. на 86-му році життя. Покійна народилася в Отегнівалі, Тернопіль, Україна. Стала членкою УНСоюзу в 1922 році. Полишила в смутку дочок Марію Глорію, Ольгу і Анастазію, сестру Барбару та 6 внуків. Похорон відбувся 8-го квітня на парафіяльному цвинтарі в Бетлеґем, Па.

Вічна Їй Пам'ять!
Управа Відділу

МАРІЯ СТАХУРА, членка УНСоюзу Відд. ч. 218 в Кемпбел, Огайо, померла 29 листопада 1975 р. на 81-му році життя. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1933 році. Полишила в смутку дітей: Павлину, Ольгу, Валю і Діану, Стефана і Михайла. Похорон відбувся 2-го грудня 1975 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Янґставн, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

Високопреподобний о. **СЕМЕН ІВАЩЕНКО**, член УНС Відд. ч. 334 Т-ва ім. Івана Франка, в Клівленд, Огайо, помер 25 серпня 1975 р. на 81-му році життя. Покійний народився в м. Хорол, Україна. Став членом УНСоюзу в 1952 році. Полишив в смутку дружину Марію, дочок Катерину і Оксану, сина Святослава і 2-ох внуків та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 29 серпня 1975 р. на цвинтарі св. Андрея в Бавнд Брук, Н. Джерзі.

Вічна Йому Пам'ять!
Стефанія Боханек, секр. Від.

МИХАЙЛО ЛЕШАК, засновник Відд. УНС ч. 362 Т-ва „Просвіта" в Бристоль, Па., помер 21 серпня 1975 р. на 80-му році життя. Покійний народився на Ярославщині. Став членом УНСоюзу в 1927 році. Полишив в смутку сина і трьох дочок та внуків. Похорон відбувся 25-го серпня 1975 р. від української катол. церкви на місцевім цвинтарі.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ТОД АЛЕН КАБО, член УНС Відд. ч. 11 Т-ва св. Михаїла в Джонставн, Па., помер 9-го серпня 1975 р. на 2-му році життя. Покійний народився в Джонставн, Па. Став членом УНСоюзу в 1973 році. Полишив в смутку братів Григорія і Кевіна, сестер Барбару, Лізу і Женніфер. Похорон відбувся 12 серпня 1975 р на цвинтарі св. Володимира в Конема, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

НИКОЛАЙ ХАБІНИЦЬ, член УНС Відд. ч. 370 в Ню Гейвен, Коннектикат, помер 12-го грудня 1975 р. на 82-му році життя. Покійний народився в селі Коцюбінці Великій, повіт Гусятин, Західна Україна. Став членом УНСоюзу в 1915 році. Полишив в смутку дітей Ольгу, Мирона, Олену, Богдана і Лілію та внуків і правнуків. Похорон відбувся 15-го грудня 1975 р. на цвинтарі св. Лаврентія.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ІВАН ЯМОЮК, член УНСоюзу Відд. ч. 484 Т-ва ім Тараса Шевченка в Ютика, Ню Йорк, помер 1-го травня 1976 року на 25-му році життя. Покійний народився у Франції. Став членом УНСоюзу в 1960 році. Полишив в смутку батька Сергія і маму Аделю та брата Миколу. Похорон відбувся 7-го травня 1976 р. з православної церкви Чесного Хреста на цвинтар укр. кат. церкви св. Володимира в Ютика, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
В. Запаранюк, секр. Від.

МИКОЛА ХАЛУС, член УНС Відд. ч. 173 Б-ва св. Володимира в Вілмінґтон, Дел., помер 29 березня 1976 р. на 90-му році життя. Покійний народився в с. Арламів, пов. Добромиль, Україна. Став членом УНСоюзу в 1916 році. Похорон відбувся 1-го квітня на католицькому цвинтарі в Вілмінґтон,

Вічна Йому Пам'ять!
П. Щерба, секр. Відд.

ДАМЯН ДЕРГАК, член УНС Відд. ч. 127 Т-ва св. Миколая в Боффало, Н. Й., помер 30 квітня 1976 р. на 78-му році життя. Покійний народився в м. Тернопіль, Україна. Став членом УНСоюзу в 1950 році. Полишив в смутку дружину Євгенію, сина Зенона з родиною, дочку Дарю з родиною. Похорон відбувся 3-го травня 1976 на цвинтарі св. Маттея, в Вест Сенека, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ІВАН КАРАПУРА, член УНС Відд. ч. 5 Б-ва св. Миколая в Ню Йорку, помер 30-го квітня 1976 р. на 83-му році життя. Покійний народився в Зах. Україна. Став членом УНСоюзу в 1938 році. Полишив в смутку дружину Анну. Похорон відбувся 3-го травня на цвинтарі Калвари у Квінс, Ню Йорк.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ЙОСИФ ВОНЦЯК, член УНС Відд. ч. 67 Т-ва Запорожська Січ в Ансонія, помер 2 травня 1976 р. на 84-му році життя. Покійний народився в Зах. Україні. Став членом УНСоюзу в 1918 році. Полишив в смутку дружину, п'ять синів, чотири дочки, 14 внуків, 8 правнуків, та дальшу родину. Похорон відбувся 5 травня 1976 на цвинтарі свв. Петра і Павла в Дербі, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!
Володимир Пеп'юк, секр. Від.

ОЛЬГА БУОТИ, членка УНС Відд. ч. 204 т-ва ім о. А. Гончаренка в Ню Йорку, померла 17 квітня 1976 р. на 57-му році життя. Покійна народилася в Джамейці, Квінс. Стала членкою УНСоюзу в 1948 році. Полишила в смутку дочку Раду, синів: Ровді, Стенлі, Гері, і Івана, брата Михайла, сестру Катерину, 5 внуків. Похорон відбувся 20 квітня 1976 р. на цвинтарі в Лонґ Айленд, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Василь Палідвор, секр. Від.

МИХАЙЛО МАГЗІР, член УНСоюзу Відд. ч. 234 Т-ва Запорожська Січ в Елізабет Н. Дж., помер 2-го травня 1976 на 73-му році життя. Покійний народився в селі Золота Слобода, пов. Бережани. Став членом УНСоюзу в 1956 році. Полишив в смутку дружину Марію, що син її Стефан розстріляний большевиками в Другій світовітовій війні в боротьбі за Україну, по ньому вона ідосі дуже тужить. Похоронений на українському цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
І. Іваник, секр. Від.

ПАВЛИНА СУХАР, членка УНС Відд. ч. 274 Б-ва свв. Петра і Павла в Янґставн, померла 3-го березня 1976 р. на 80-му році життя. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1935 році. Полишила в смутку сина Франка. Похорон відбувся на українському православному цвинтарі свв. Петра і Павла в Янґставн.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ЛІДА КОВАЛЬЧУК, членка УНС Відд. ч. 439 в Судбурах, померла 29 лютого 1976 р. на 16-му році життя. Покійна народилася в Судбурах, Онт., Канада. Стала членкою УНСоюзу в 1960 році Полишила в смутку маму Надію, тіток, вуйків і кузинів та кузинок у Канаді й Америці та в Україні.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу

ВОЛОДИМИР ЛАЗЕНГА, член УНС Відд. ч. 120 Т-ва св. Михаїла в Аліквіппа, помер 20 квітня 1976 р. на 59-му році життя. Покійний народився в Аліквіппа, Па. Став членом УНСоюзу в 1956 році. Полишив в смутку сестер Анну і Ленору й брата Павла. Похорон відбувся 22 квітня 1976 на цвинтарі в Бівер в Бівер Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

ДЕННИС КАЛЕДА, член УНС Відд. ч. 70 Т-ва Укр. Проґрес. Клюб в Джерзі Сіті, Н. Дж. помер 2-го травня 1976 р. на 78-му році життя. Покійний народився в Україні. Став членом УНСоюзу в 1927 році. Полишив в смутку сина Юрія. Похорон відбувся 5-го травня 1976 р. на цвинтарі Святого Імени в Джерзі Сіті, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар Відділу

МАРІЯ КУРАШ, членка УНС Відд. ч. 70 Т-ва Укр. Проґрес. Клюб в Джерзі Сіті, Н. Дж. померла 30 квітня 1976 р. на 87-му році життя. Покійна народилася в Україні. Стала членкою УНСоюзу в 1927 р. Полишила в смутку дочку Катерину. Похорон відбувся на цвинтарі Святого Імени в Джерзі Сіті, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Секретар Відділу